

αυτό—οι μεταχές νάπεφταν όχι στα χέρια των χρηματιστών, αλλά των εργατικών και των μικρονοικοκυραίων, αφού γι' αυτό τις έβαλε και τόσο φτηνά, εκατό δραχμές μονάχα. 'Αλλά γι' αυτό και μες θα θέλαμε νάνα διπλάσιος και τριπλάσιος ο αριθμός των μετοχών—κι' όχι 105,000 μονάχα—για να μπορέση περισσότερος κόσμος νάποχτήσει απ' αυτές και να βλογάη το σεβαστό όνομά του.

ΔΕΝ ΕΦΡΟΝΤΙΣΕ

Ο κ. Βούλτσος νάνακαλύψη το σκυλί που δάγκωσε το κοριτσάκι του κ. Ύπουργού της Δικαιοσύνης και τον ανάγκασαν να παραιτηθῇ.

Σωστό αυτό και δίκιο. Έτσι πρέπει να γίνεται πάντοτε και για όλους τους υπαλλήλους όταν λησμονούν να εκπληρώσουν το καθήκον τους. Μή μας πητε τώρα πως ο κ. Βούλτσος θάμενε ακλόνητος στη θέση του και δεν θα γινότανε καθόλου λόγος αν δεν ήταν στη μέση το κοριτσάκι του κ. Ύπουργού κι' αν το σκυλί εδάγκωνε κανέναν από μας ή από τα παιδιά μας. Αυτό δεν σημαίνει τίποτε. Παρκαλούμε μονάχα, έτσι για γούστο, τον κ. Ύπουργό να μας απαντήσει στην ακόλουθη ερώτηση:

—Όπως είχε την απαίτηση να παραιτηθῇ ο κ. Βούλτσος γιατί δεν έκανε το καθήκον του, θα είχε την ίδια απαίτηση κι' από τον εαυτό του αν λησμονούσε καμμιὰ φορά τα Ύπουργικά του καθήκοντα κι' άφινε την Δικαιοσύνη να δαγκώσει κανένα δυστυχισμένο πολίτη;

Βλέπετε, παίρνουμε τα πράγματα στα σοβαρά και μιλάμε για καθήκοντα σε τόπο που η εκπλήρωση του καθήκοντος θεωρείται για ήρωϊσμός και στεφανώνεται.

ΑΔΙΚΑ

Τάχει βαλμένα με τον κ. Μαλαντρίνο, τον μοναδικό μας παιδίατρο, η «Ακρόπολη». Και ξέρετε το γιατί; Συνεισισμένα πράγματα. Γιατί ο κ. Μαλαντρίνος είναι φίλος στενός του κ. Μερκούρη. Κ' επειδή η «Ακρόπολη» τάχει χαλασμένα με τον κ. Μερκούρη, θα πῇ πως κι' ο κ. Μαλαντρίνος δεν είναι κατάλληλος να διοριστεί καθηγητής στο Πανεπιστήμιο.

Τα αίτια προσωπικά κ' εδώ. Κ' έπειτα έχουν την απαίτηση οι εφημερίδες μας να φωνάζουν πως μορφώνουν την κοινή γνώμη.

ΣΤΗ ΣΑΛΑ

του κ. Μουχλίδη μίλησε την περασμένη Κυριακή ο

κ. Γρ. Ξενόπουλος για τον εαυτό του και για τους μαλλιαρούς. Για τον εαυτό του είπε πως δεν είναι τίποτε, αφού μαλλιαρό τον λένε—δικά του λόγια αυτά—και μαλλιαρός δεν είναι, της καθαρεύουσας τον λένε και της καθαρεύουσας δεν είναι, ανεμόμυλο φιλολογικό τον λένε, και ανεμόμυλος δεν είναι. Τι είναι;

Την άπάντηση δεν του την έδωσε η σάλα. Του την έδωσε ο Βουτιερίδης στο 78 φύλλο του «Νουμά» (α' Ένα γράμμα για τον κ. Ξενόπουλο). 'Ας είναι επί τέλους, κι' αν είναι ο κ. Ξενόπουλος. Να δούμε τώρα τι είναι και οι Μαλλιαροί, κατά τον Μουχλίδη τον άγορητή. Μαλλιαρός είναι λοιπόν, κατά τη φωνή του γνώμη, είναι «ή προσπάθεια προς δημιουργίαν έργων άνωτέρου είδους άποτυχούσα».

Σύμφωνα με τον φοβερόν αυτόν όρισμό του η διάλεξη του ήταν μαλλιαρωτάτη, αφού ήταν άποτυχημένη άπόπειρα να ξεμπλέξη τα μαλλιά της μαλλιαρώσυνης. Μια έπερώτηση ενός κοινοβουλευτικού λογίου—του κ. Παπαντωνίου, θαρρούμε, που γράφει και τα επίσημα πρακτικά της Βουλής—με την όποιαν φανερώναμε πως έργα έπιτυχεμένα τα λέμε μαλλιαρά, άναποδογύρισε τον όρισμό του και τον έκανε να σημαίνη πως: «Μαλλιαρώσυνη είναι άπόπειρα προς άνέγερση μορφωμένων άναγνωστών και άκροατών άποτυχούσα».

Ο δεύτερος όρισμός που είναι και σωστότερος μας έξηγάει πως βρίσκονται άκροατές να χειροκροτούν τους διαφόρους κ. κ. Ξενοπούλους όταν τους φουσκώνουν με άνοησίες και με ψευτιές, και να μη πειθαίνουν στα γέλια, όταν βλέπουν τον κ. Μουχλίδη να κάθεται με πόζα προέδρου Γαλλικής 'Ακαδημίας το λιγώτερο στο καρυδίνο και Παναθηναϊκό γραφείο του και να δέχεται κατάκέφαλα την λεκάνη της σοφίας που άδειάζουν μέσα στη σάλα του κάθε τόσο οι διάφοροι έπίσημοι αντιπρόσωποι της φιλολογικής μούχλας.

Να κ' ένα παράδειγμα άδιάσειστο από τη διάλεξη του κ. Ξενόπουλου, που τη θαύμασε κ' η «Εστία»: 'Ο υπέροχος έγινε πέροχος από τους μαλλιαρούς. Ύπέροχος—πέροχος—πέροχος—πέροχος.

Αυτό λέγεται φιλολογική εύσυνεδησία. Πέροχο τον υπέροχο ούτε τον είπε, ούτε τον έγραψε κανένας ίσα με σήμερα. Πέροχος είναι μονάχα ο κ. Ξενόπουλος και για πέροχο τον έθαύμασαν και τον χειροκρότησαν οι δυο πέροχοι κ. κ. Χατζιδάκις και Κλέωνας Ραγκαβής που παρευρέθηκαν εκεί για να έπισημοποιήσουν με την παρουσία τους τη φιλολογική ψευτιά ο ένας και την λογοτεχνική άνοησία ο δεύτερος.

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

Ρόδα κι' άνθους δε σ'ας ζητά η παρθενά, που μένει
Για πάντα εδώ άνερώτευτη με τον καημό της νεότητος.
Τι να τα κάνει τ' άνθη σας ή χάρη ή πεθαμένη;
Μόνο ένα δάκρυ σ'ας ζητά άγνό σαν τ' όνειρό της.

H.

ΑΚΟΥΣΑΜΕ

Πως μερικοί μας δημοσιογράφοι, άμα άκουσαν τα κατορθώματα του Μικάδου, του τηλεγράφου
«Τοια ή έώα άει, ώ νία Έώας».

Πως ο Κλαίων Ραγκαβής χαοκατήρισε άτεχνο το στίχο επειδή έχει δυο σύμφωνα.

Πως ιδανικό και τέλειο είναι το κλάμα των μωρών που δεν έχει σύμφωνα καθόλου.

Πως όταν μεγαλώσεις, κατορθώνεις το τέλειο, αν άπαγγέλεις με μια καφή πατάτα στο στόμα σου.

Πως ο Δροσίνης θα παρουσιάσει καινούργια στατιστικά στο Συνέδριο.

Πως το Συνέδριο θα οκοίσει.

Πως το Συνέδριο θ' αποφασίσει στο έξης τα στατιστικά του Δροσίνη να λέγονται Σατιστικά.

Πως ο Αιγινήτης χαοκατήρισε τον τίτλο του άρθρου «Όνισσα και Χατζιδάκις» ως λογοκλοπία.

Πως είναι παρμένος ο τίτλος από την 'Αστρονομία ΦλαμμαριΟΝΟΣ—Αιγινήτου.

Πως ο Έφταλιώτης, άμα διάβασε τα «Νανουρίσματα» του Κώστα Σ. Γ. είπε «Όρίστε άλλο ένα κεφάλι στη Λαοναία Έδρα».

Πως ο Νουμάς θα μ'ας παρουσιάξη κάθε βδομάδα από ένα καινούργιο τέτοιο κεφάλι.

Πως οι αντιμαλλιαροί δεν έπιθυμούν πια να λέγονται Κασιαδέοι.

Πως προτιμούν τ' όνομα «Σπανοί».

Πως ο λόγος είναι επειδή τα έργα τους είναι τόσο σπάνια.

Πως ο Μιστριώτης συχνά όνειρεύεται τον Μπενή-Ψάλλη.

Πως βλέπει τον κ. Εισαγγελέα ο να παίζει κλωτσοσκουφι με κόκκινη σκούφια.

Πως ο Χατζιδάκις προσκάλεσε τον Πάλλη σε μονομαχία.

Πως η μονομαχία θα γίνει με πάλλες άρβαντικές.

ΓΛΩΣΣΙΤΣΑ

3) ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΥΦΛΑ

(συνέχεια)

Z.

Το πρωί, ύστερ' από την Έκκλησιά, ένας φίλος του παπᾶ είχε την καλοσύνη να θυμηθῇ πως ο αιδεσιμώτατος εδώ και τόσες μέρες, έπινε νερό μόνο και τώστειλε ένα χιλιάριχο μοςχάτο κρασί. Πῆγε να τρελλαθῇ από τη χαρά του ο καημένος ο Παπασπύρος, άμα είδε ένα τέτοιο κελεπούρι, και είπε χίλιες εύχές για το φίλο του το Θύμιο, που του τώστειλε. Τρίβοντας ύστερο τα χέρια του από τη χαρά του:

— Ξέρεις τί λέω, παπαδιά; Λέει στη συβία του.

— Τι πρᾶμα; τ' άπολογιέται εκείνη.

— Όπως το καλό το φαί θέλει καλό κρασί, έτσι και το καλό το κρασί θέλει καλό φαί. Λοιπόν να σράξης τον ένα τον πέτεινο σήμερα, και να τον μαρέψης με ρίζι. Ξέρεις πλεία έσύ! Το ζουμι ᾗς είναι λιγώτερο και το βούτυρο κομματάκι παραπάνω.

— Καλά, καλά.

— Μα για να σου πῶ. Βλέπω πως κρένεις ακόμα χωρίς καρδιά. Έννοια σου όμως, και σήμερα με το μοςχάτο το κρασί θα τα σιάξωμε, και θα τα σιάξωμε με τρόπο που να μη τα ξαναχαλάσωμε.

Το φαί στην ὥρα του ήταν γενομένο, καθώς τό 'χε παραγγείλει ο παπᾶς, και αφού έτοιμάστηκαν όλα, κάθισε ο ένας αντίκρυ στον άλλο. Για το κρασί όμως, επειδή η τσούτρα είχε στεγνώσει κ' έτρεχε, η παπαδιά έβαλε ένα ποτήρι στο τραπέζι.

— Μα δεν είπαμε να βάλης ένα ποτήρι μονάχα, παπαδιά μου, τῆς λέει ο συβίος της.

— Άμ πόσα να βάλω, χίλια;

— Ούτε χίλια, ούτε πεντακόσια, θα βάλης μονάχα δυο, όσοι είμαστε δηλαδή. Και με ένα πίνουμε, αλλά εγώ θέλω να κάμωμε και τόκα.

— Έμένα δε μου χρειάζεται κρασί, δε θέλω.

— Έγώ όμως θέλω να πῆς, και αφού το θέλω εγώ, πρέπει να το κάμης. Δε μου καυχῆστηκες έχτ'ες πῶς, ὅ,τι

σου πῶ, δε λ'ες όχι;

— Δεν πίνω, γιατί δεν τό 'χω μαθημένο και θα με ζαλίση.

— Αυτό είναι τέτοιο κρασί, που, όχι μόνο δε ζαλίζει αλλά και ξεζαλίζει. Έσένα μάλιστα θα σ' ώφελήσει και στη λιγούρα, κι από τώρα κ' ύστερα ν' άρχινήσης να πίνης ταχτικά. Θα μου πῆς πως δεν έχομε το ξέρω, μα ύστερ' από κ'άνα δυο μέρες θα πᾶω να φέρω, κ' έννοια σου.

Εἰν' αλήθεια πως ο παπᾶς και πολύ, πολύ δεν τό θελε η καρδιά του, ύστερ' από 'να τόσο ραμαζάνι, να 'χη και σύντροφο σ' ένα μόνο χιλιάριχο, κι ᾗς ήταν κ' η παπαδιά ο σύντροφος αυτός, όμως ᾗθελε να ψαρέψη την παπαδιά για τη δουλειά που έζορμε. Κι αυτή ύστερ' από πολλά νάζα και καμώματα ποσέφτηκε να πιῇ λίγο αλλά και να κάμη τον κόπο να κερᾶση κιόλας.

Να μη τα πολυλογούμε, ύστερ' από τέσσερες—πέντε βούκες ᾗρθε κ' η άράδα του κρασιού.

— Έλα, παπαδιά, τῆς λέει, βάλε να πιούμε, γιατί μου σκάλωσε η βούκα στο λαιμό. Βάνε σε μια μικρή μπουτίλια, γιατί το χιλιάριχο δε συγυρίζεται.

Η παπαδιά λοιπόν πῆρε το κρασί κι' άρχινῆσε να κερνᾶ. Έφραξε το στόμα τῆς μπουτίλιας με το μεγάλο το δάχτυλο, καθώς κάμουν οι κάπηλοι, κ' έχυσε πρῶτα